

lyde det tydfte Forbunds Beslutninger. Denne Stræben forekommer mig langt farligere, end naar man her tværer mod Provindstallstandernes Gjenoplivelse i Slesvig; thi jeg kan ikke see, at det, som idag udtalt, omtrent er Gøt og det Samme; og skulle vi for Diebliffet udtale os i nogen positiv Retning mod det, vi troe maaskee bevæger sig paa enkelte Steder, saa vilde jeg finde, at det alene skulde være om at bevare et Danmark, uafhængigt af alt tydf Herredømme. Hvad er det nu, man siger her i denne Dagsorden? Man foreslaaer os at gaae bort fra den Adresse, hvorom der tidligere var Tale, med det Haab, at Ministeriet ikke vil gjøre saa eller saa, ikke vil gaae ind paa noget af de Punkter, man har udhævet. Men nu vil jeg spørge: hvis dette Haab brister, hvis det ikke lykkes Ministeriet, ad den fredelige Forhandlings Vej at gennemføre eet eller to af disse tre Punkter, hvad mener man saa? Vil man saa have Krig for at gennemføre disse Rigsdagsdecreter? (Ja!) Jeg veed meget godt, at man vil sige: Der bliver slet ingen Fare for Krig, der er Ingen, der vil gaae saa alvorligt tilværks, vi kunne meget godt holde fast paa disse Punkter, og Alt vil dog gaae meget roligt og fredeligt af. Men derved vil jeg dog bemærke, at naar man opstiller en saadan bestemt Grændse og siger: „udover den vil jeg ikke gaae“, saa troer jeg, man med det Samme skal have de Midler paa rede Haand, hvormed man i yderste Fald er bestemt paa at forsvare denne Grændse (Hør! Ja!), og derfor synes mig, at Dagsordenen i det Mindste kan indeholde — maaskee den ikke gjør det — den Tanke, at, hvis man ikke ad fredelig Vej kan opretholde disse tre Punkter, saa vil man foretrække at kaste Danmark ind i en Krig (Ja! Ja!). Jeg for min Part vil ikke have Deel i nogen Krigserklæring, som skulde grunde sig paa disse tre Punkter, og alene af den Grund er jeg nødt til at stemme mod Dagsordenen. Man skal tale tydeligt, uden al Forbeholdenhed, naar man taler til Ministeriet ligeoverfor Folket. Jeg kan ikke see, hvad der skal læses ud af denne Dagsorden; eller — jeg veed det ikke — maaskee er det et blot og bart Dnske, man vil henvende til Ministeriet, maaskee man i al

Vensfabelighed vil sige det, hvilke Dnsker der ligge Rigsdagen paa Hjertet og tillader sig at anbefale dem til det; maaskee man ikke mener videre dermed (Hør!); kan det ssee, er det godt, og kan det ikke ssee, er det ogsaa godt. Men hvis det skulde være Tilfældet, saa er en saadan Udtalelse, synes mig, saa overflødig, som nogen Ting kan være, og ikke Folkethinget værdig; thi der er ingen dansk Mand, som jo ønsker dette og meget Mere, naar det kun er muligt. — Jeg indseer meget godt, at vi maae stræbe at finde en taalelig Udgang af den vanskelige Stilling, hvori vi ere komne ved de hemmelige Meddelelser, Ministeriet har fundet det rigtigt at gjøre os; derfra kommer al vor Forlegenhed. En Fordeel troer jeg dog, vi have vundet ved disse Sager, det er den Erkjendelse, at enhver Regeringsmeddelelse til Folkethinget inden lukte Døre ikke er til nogen sand Nytte, men kun tjener til at besværliggjøre Ministeriets og Rigsdagens Stilling ligeoverfor hinanden (Hør!) Jeg troer heller ikke, at det er vanskeligt at finde et ganske simpelt Midde til at ende denne Forhandling, ved nemlig at afholde sig fra at udtale enhverformhelst Dom over Ministeriet, men at forbeholde sig en saadan til den Tid, da Ministeriet klart kan forelægge Sagen. Jeg vil derfor stemme mod den foreslaaede Dagsorden.

L. Skau: Jeg troer dog ikke, at der i den foreslaaede Dagsorden foreligger nogen Dom over Ministeriet; tværtimod, det er snarere en Erkjendelse af de Dnsker, der bevæge sig hos en stor Deel af Folket, som er udtrykt i Dagsordenen, og som man vil lægge Ministeriet klart og tydeligt paa Hjerte. I det Mindste kan jeg ikke see nogen Dom over Ministeriet, ligesom jeg heller ikke, hvis det var en afgjørende Dom, vilde være istand til at stemme for Dagsordenen, netop fordi vi mangle de Motiver, hvorpaa vi kunne bygge en fuldkommen afgjørende Dom. Her er udtalt et Haab. Dette forstaaer jeg omtrent som en Forudsætning; man gaaer ud fra den Tanke, at Ministeriet vil holde paa de tre Punkter, som her foreligger; man forventer, at de ville kunne opnaaes; maaskee kunne de ikke opnaaes, men vi forventer, de kunne det.